

Svajonų
ROMANAI

Donna
Alward

Paklausk
savo širdies

Knygute.lt

Donna Alward

**PAKLAUSYK
SAVO ŠIRDIES**

Trijų knygų serija
Romantiškoji
Pietinė pakrantė
Trečia knyga

Versta iš Donna Alward,
The Billionaire's Island Bride, 2020
© Donna Alward, 2020

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Miglė Puzarienė, vertimas iš anglų kalbos, 2021
© Ana Gorbatova, dizainas, 2022
© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka
© „Svajonių knygos“, 2022

ISBN 978-609-03-0807-3

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2022

1

Bruklina Greivs, išgirdusi sraigtasparnio roto-riaus skleidžiamą triukšmą, pavartė akis, giliai įkvėpė ir atsigręžusi į skardį stebėjo skrydį.

Nuo vandenyno pučiantis vėjas draikė plaukus aplink veidą, ji ranka braukė juos atgal, kišo už ausų, kur jie išbuvę gal dešimt sekundžių išsprūsdavo ir vėl plazdėjo pavėjui. Prisdengusi akis Bruklina žiūrėjo į raudonos ir baltos spalvų sraigtasparnį: apskriejęs salos pakraštį jis pasuko prie didingo namo ir ten esančios nusileidimo aikštelės.

Ji žinojo, kad ši diena ateis. Ernestas Četvindas pagaliau pardavė salą, o ją nusipirko amerikietis. Jei iškilmingai atskristi sraigtasparniu šį tą reiškia, Koulas Ebotas ne iš kelmo spir-
tas.

Turi pinigų, už kuriuos gali nusipirkti sau salą ir nė kiek ne menkesnį ego.

Garsas nutilo, jį slopino ritmingas bangų, besidaužančių į uolas apačioje, ošimas. Ernestas, kuris ir įrengė nusileidimo aikštelę, retkarčiais išsinuomodavo sraigtasparnį. Kartą per gimtadienį ir ją pasiėmė kartu, surengė ekskursiją po Naujosios Škotijos pietinį krantą. Iš aukštai atšiaurios uolos, salos ir smėlio paplūdimiai

atrodė visai kitaip. Kaimynystė buvo visiškai nepavojinga, nes Ernestui tuo metu buvo mažiausiai septyniasdešimt penkeri. Jis jautėsi vienišas, todėl jiedu buvo lyg ir draugai.

Juos tikrai siejo abipusė pagarba, todėl Bruklina saloje gyveno gana saugiai.

Dideliame Ernesto dvare gyveno ir jo žmona, gana dažnai apsilankydavo jų vaikai ir anūkai. Marietai mirus viskas pasikeitė. Ernestas išsikraustė pas vaikus. Namas – visi dvylika tūkstančių kvadratinų pėdų – buvo per daug didelis senstančiam viengungiui, nors jis pasamdė Brukliną prižiūrėti teritoriją ir kartą per savaitę iš žemyno atkaldavo namų tvarkytoja.

Kol sala priklausė Ernestui, Bruklina buvo saugi. Jai priklausė pietryčių kampas, nuostabi vieta, kurią paveldėjo iš prosenelių, čia ji rado vienatvę, ramybę ir nuostabią aplinką gyventi. Turėjo mažą valtelę, tad bet kada galėjo nuplaukti į žemyną ir grįžti atgal. Ir dažnai nuplaukdavo, kai prireikdavo produktų ar aplankyti draugų. Bet visada galėjo grįžti į Belveterio salą. Savo saugų rojų.

Bet naujas savininkas, kuris demonstratyviai atskrido sraigtasparniu, o personalas daiktus iš žemyno į salą, į didingą namą ant stataus kranto, atplukdė laivu, viską sugadino. Minty-

se Bruklina ėmė jį vadinti ponu Pamaiva.

Trumpai kalbant, nauji įvykiai jos nė kiek nedžiugino, nors ji žinojo, kad taip tikrai nutiks. Ernestas negalėjo čia likti amžinai, bet Bruklina tikėjosi, kad dvarą perims kuris nors iš jo vaikų. Tik nė vienas iš jų to nenorėjo – nei būti vieninteliais salos gyventojais, nei priežiūros rūpesčių. Kažkoks amerikietis milijardierius užsigeidė įtraukti salą į savo sąrašą... na, kažkokį. Pasiiekimų? Turtų? Tai jai buvo visai nesvarbu.

Ji dar kartą giliai atsiduso ir pasuko atgal į namus. Bangų garsas išblėso, nors vėjas vis dar plaikstė plaukus. Bruklina sustojo prie daržo už šimtamečio namo. Darbai sode rugsėjo viduryje beveik baigti. Vasara buvo gera, galbūt šiek tiek sausa, bet lietaus pakako pripildyti vandens rezervuarams, kuriuos panaudodavo, kai motinai gamtai prireikdavo pagalbos. Bruklina vaikystėje čia leisdavo vasaras: bėgiodavo po salą, plaukiodavo paplūdimyje, padėdavo močiutei sodininkauti ir gaminti konservus, kol senelis žvejodavo. Tarp dviejų eglių kabojo hamakas, ji valandų valandas gulėdavo jame susirangiusi su knyga. Beveik visi geriausi vaikystės prisiminimai buvo susiję su šia sala. Štai kodėl, kai viskas gyvenime siau-

bingai subyrėjo, ji grįžo čia. Į vietą, kurioje kitados jautėsi saugi ir laiminga. Ir čia pasiliko.

Dabar ramiai egzistencijai iškilo grėsmė. Mat lygiai prieš savaitę, tą dieną, kai Koulas Ebotas užvaldė Belveterio salą, Bruklina iš jo advokato gavo pasiūlymą išpirkti jos salos dalį. Ji siūlymą iškart atmetė. Vis dėlto, nors dvaras nuostabus ir aplinka įspūdinga, gyventi čia nebuvo lengva. Nenubėgsi į parduotuvę įsigyti pritrūkusių produktų. Vakarienę ne namuose reikėjo gerai suplanuoti, atsižvelgti į orą ir potvynius. O žiemą sala būdavo visiškai izoliuota. Bruklina galėtų lažintis iš šimto dolerių, kad Eboto nebeliks, vos tik papūs pirmi sausio vėjai iš šiaurės rytų. Tada jai nebereikės dėl vyro nerimauti, nebent kelis mėnesius per metus. Naujasis žaisliukas jam tikrai praras žavesį.

Bruklinai tiesiog reikėjo daryti tai, ką visada darė: ištvirti.

* * **

Iššokęs iš sraigtasparnio Koulas pasiėmė kecioninį krepšį. Pamojavęs pilotui, iš nusileidimo aikštelės nurisnojo į namą. Buvo beveik prie užpakalinio sodo, kai sraigtasparnis pakilo ir pasuko atgal į žemyninę Naujosios Škotijos

dalį. Pagaliau jis čia.

Po kelių dienų atvyks darbininkų brigados ir pradės suplanuotus renovacijos darbus, o spalio pradžioje pirmąkart atkeliaus vienos jam priklausančių įmonių darbuotojai.

Jie praleis saloje keturias dienas neturėdami galimybės susisiekti su pasauliu – pailsės, atsigaus ir pasidalys idėjomis neformalioje aplinkoje.

Interneto belaidis ryšys bus išjungtas. Koulo komandai bus patiekti aukščiausios klasės pietūs, darbuotojai galės atsipalaiduoti sporto salėje, sukurinėje vonioje ir klausytis vandenyno ošimo. Tikras priešnuodis didžiulės įtampos kupinam gyvenimui, geriausias būdas neleisti žmonėms perdegti ir priminti, kodėl jie mėgsta savo darbą.

Koulas gailėjosi tokios vietos neturėjęs kiek anksčiau.

Nors kišenėje žvangėjo namo raktai, vyras padėjo krepšį prie durų ir patraukė į paplūdimį. Jis nebuvo didelis – gal du šimtai pėdų smėlėtos pakrantės, kuri baigėsi akmenimis, bet ir to pakako.

Buvo šilta rugsėjo diena, Koulas nusiavė batus, nusimovė kojines ir paraitė džinsus. Kojų

pirštai susmego į smėlį. Vėjas nupūtė nuo veido trumpų plaukų sruogas, Koulas įtraukė į plaučius druskingo oro. Dar dešimt žingsnių – ir šaltas Atlantas supliuškeno jam apie kojas. Vilnys skalavo kulkšnis, aptaškė ir sušlapino džinsus. Bet jis dėl to galvos nesuko.

Geriausias Koulo draugas Džeremis buvo nekilnojamojo turto agentas, jis ir rado šią vietą, tai buvo tarsi atsakas į Koulo maldas.

Vyras iškvėpė ir vėl įkvėpė. Dar kartą. Prieš metus jis pasijuto einąs pavojingu keliu. Nusekė tėvo pėdomis, kaip ir tėvas patyrė širdies smūgį, tai jį mirtinai išgąsdino. Nenorėjo trisdešimt penkerių baigti gyvenimo kaip tėvas, kuris mirė nuo širdies smūgio sulaukęs vos penkiasdešimt vienu metų, nes buvo darboholikas.

Iš peties dirbk, iš širdies linksminkis. Taip apie Koulą sakydavo Džeremis ir Brenas. Jis niekada nieko nedarė puse kojos. Ko gero. Panirdavo visa galva į užduotį, kurios imdavosi. Tačiau reikia galvoti ne apie pasiekimus, o apie gyvenimą.

Jis braidė vandenyje beveik valandą, tada grįžo prie namo ir galiausiai įėjo į vidų.

Vienam žmogui toks namas per didelis: dvy-

lika tūkstančių kvadratinių pėdų pavadinti prabanga – per silpnas žodis. Garažas buvo nedidelis, bet jame užteko vietos golfo automobiliui, skirtam važinėti po salą, ir aplinkos priežiūros technikai: nedideliam traktoriui žolei pjauti ir sodo padargams. Ir sniego valytuvui. Koulas sudrebėjo pagalvojęs, kaip niūru čia bus žiemos vidury per audras. Ir vis dėlto... viliojo galimybė siautėjant laukinei ir nesutramdomai gamtai pabūti namie. Jis tikrai negalėtų čia gyventi ištisus metus. Turėjo per daug pareigų. Trisdešimt penkerių išeiti į pensiją per anksti. Koulas tebevadovavo tėvo gamybos įmonių imperijai, ir jam to reikėjo. Tik jis nebesistengdavo visko padaryti pats kaip anksčiau, gerokai daugiau atsakomybės suteikdavo pavaldiniams. Tikėjosi čia praleisti gal trečdalį metų, tvarkyti įmonių poilsio reikalus, o du trečdalius darbuotis Manhatane, „Ebotų pramonės“ būstinėje.

Daiktai jau buvo kambaryje, kurį jis sau pasirinko, – tai puikus kambarys pietryčių pusėje su langais į paplūdimį ir žemesniąją salos pusę, kur tarp medžių buvo vos matyti sodybos stogas. Koulas padėjo krepšį ir nuėjo prie lango. Bruklina Greivs. Ten gyvena moteris, kuri atsisakė parduoti savo žemės sklypą. Tai su-

jaukė Koulou planus. Jiems teks naudotis vienu doku, o to tikrai nepakaks jo poreikiams, taip pat jai priklausančiu valčių nameliu salos gale. Koulas pasamdė vyrą ir žmoną prižiūrėti salą, dabar juos teks apgyvendinti bute virš garažo. Būtų daug geriau, jei juodu gyventų sodyboje ir turėtų tikrus namus.

Jei tik ta kietakaktė ponija Greivis sutiktų parduoti. Ką, po velnių, vieniša moteris čia veikia, kaip ji gyvena saloje ištikus metus?

Koulas apie ją mažai žinojo, girdėjo, kad ji iš namų vadovauja kažkokiam namudiniam verslui – Džeremis lyg užsiminė apie mezgimą ar kažką panašaus? – ir kad kelios jos šeimos kartos gyveno saloje. Koulas turėtų pasitelkti visą žavesį ir ją aplankyti, priversti persigalvoti. Turbūt ji pagyvenusi ponija, pavaišins jį arbata ir paplotėliais. Mezgimas? Tikriausiai kokia atsiskyrėlė tetulė, pernelyg užsispyrusi, kad kraustytųsi kitur. Koului gali tekti pasitelkti visus gebėjimus įtikinti.

Jis nelabai norėjo pas ją eiti, bet juk turėtų kuo greičiau prisistatyti.

Kuo ilgiau atidėlios, tuo keisčiau atrodys. Vis tiek jį veikiausiai priims nedraugiškai.

Paskutinį kartą žvilgtelėjęs pro langą, Koulas

apsisuko ir nusileido į apačią, šį kartą išėjo pro paradines duris. Nueis su ja susipažinti ir pralauš ledus. Apie pardavimą nė neužsimins. Kol kas.

Sodai priešais namą buvo gražūs. Žolė tvarkingai nupjauta, lysvėse tebežydėjo geltonos, raudonos ir rusvos gėlės. Toliau, už išpuoselėtų vejų, kraštovaizdis buvo laukinis. Vienoje pievos pusėje bangavo žolė, vešlios rykštenių ir šviesiai violetinių laukinių astrų kekės. Dauguma medžių buvo visžaliai, įsimaišęs vienas kitas lapuotis, šen ten matyti beržų ir klevų. Lapai ant beržų pradėję gelsti, bet klevai vis dar žali ir gyvybingi. Pasivaikščiojo gal tik dešimt, penkiolika minučių, bet pamatė tiek grožio.

Išvydęs sodybą sustingo iš nuostabos. Namas buvo senas, didelis ir neįprasto dizaino, bet gerai išlaikytas, verandos turėklai ką tik atnaujinti, ant dažytų laiptų pastatytuose vazonuose žydėjo gėlės. Namas nebuvo kuo nors ypatingas: iš išorės baltas, be puošnios apdailos ar langinių, bet atrodė žavingas, jaukus – tokius gali pamatyti senuose atvirukuose. Trūko tik...

Pasigirdo lojimas, iš už namo tiesiai prie Koulo atlėkė retriveris. Na, šiame atviruke šuns

netrūko, matydamas tokį jaukų vaizdą Koulas apstulbo. Spigindamas akimis, linksmai nukoręs liežuvį šuo pribėgo ir ėmė trintis jam į kojas, prašydamas paglostyti.

Koulas nesusilaikęs pakluso. Jam patiko šunys. Tačiau vaikystėje šuns neturėjo.

- Koks čia šaunuolis?

Koulas paglostė šuniui galvą ir nusijuokė, nes šis pargriuvo ant žolės ir apsvirtęs parodė pilvą. Koulas noriai atsiklaupė ir patrynė jam kailį, juokėsi, kad gyvūnas taip akivaizdžiai džiaugėsi, raitėsi ant nugaros tai į vieną, tai į kitą pusę, mojuodamas ore kojomis. Šunys tokie tyri, nuoširdūs. Neturi jokių dienotvarkių. Kitaip nei jis pats...

- Marvinai, ateik.

Moteriškas balsas išblaškė mintis, ir Koulas atsistojo palikęs Marviną gulėti ant nugaros pakėlusį letenas aukštyn. Balso savininkė suplojo, šuo pašokęs nusipurtė ir nubidzeno pas savo žmogų.

Koulo smegenys akimirksniu ištuštėjo. Visi surepetuoti žodžiai, kuriuos buvo sugalvojęs, išlėkė jam iš galvos ir nuskriejo su vandenyno vėjeliu. Koulas tikėjosi sutikti vidutinio ar vyresnio amžiaus poniją. Gal... našlę. O ne tris-

dešimtmetę moterį žemės riešutų sviesto spalvos plaukais, dėvinčią aptemptus džinsus, prigludusį per juosmenį ir klubus megztinį, avinčią batus.

Tai čia Bruklina Greivs?

- Jūs ponas Ebotas?

Atsitokėjęs Koulas suprato, kad jau ilgai taip stovi ir nieko nesako. Jis linktelėjo ir priėjęs ištiesė ranką.

- Taip. Koulas Ebotas. Smagu pagaliau susipažinti.

Ir ne šiaip smagu. Oho.

Moteris nesišypsodama paspaudė jam ranką. Koulas įžiūrėjo kelias strazdanas jai ant nosies, akys buvo skaisčiai mėlynos. Ranka šilta ir tvirta, jis jautė keletą šiurkščių taškų jai ant delno. Nuospaudos? Įdomu.

Bruklina paleido jo ranką ir atsitraukė.

- Kuo galiu padėti, pone Ebotai?

- Prašyčiau vadinti mane Koulu. - Jis pabandė šiltai nusišypsoti, bet nepanašu, kad tai jam padėjo. - Juk dabar jau esame kaimynai.

Ji gūžtelėjo petimi.

- Na, aš žinau, kad norėtumėte tai pakeisti, todėl pasakysiu kaip galėdama aiškiau. Neparduosiu nei namo, nei žemės....